

28-02-2019 Intervisie

Bij de intervisie is er gekozen voor mijn cases, tijdens een pauze ben ik door een student in mijn gezicht geslagen en hier zijn we grondig op ingegaan.

- **Weet deze student waar mijn grenzen liggen?**
 - Nee dat weet deze student niet
- **Op welke manier geef ik op het moment mijn grenzen aan richting de student?**
 - Persoonlijk vind ik het prettiger om bij een nieuwe groep mijn grenzen aan te geven dan bij een groep waar ik in het begin de grenzen heb laten zwieren en het een “grijs gebied” is.
 - Bij een nieuwe groep koppel ik terug van de vorige les, wat goed ging en wat beter kan en geef ik gelijk aan hoe ik het graag voor me zie. Zodat iedereen er duidelijk van op de hoogte is in het begin van de les.
 - Ik deel mijn grenzen duidelijk, serieus en op een rustige mondelinge manier toe. In de huidige situatie heb ik mijn grenzen altijd pas aangegeven zodra die is bereikt, waardoor er onrust ontstaat bij de student.
- **Hoe wil ik gezien worden door studenten?**
 - Ik denk dat ik gezien wil worden als een veilige haven, een praatpaal om tegenaan te praten. Als een open boek, niet als een allermans vriend ook al is dit wel in het begin mijn valkuil. Als een warme thuishaven.
 - Dus wetende dat ze altijd bij mij terecht kunnen, maar als ik mijn grenzen aangeef dat dit ook duidelijk is en gerespecteerd word.
- **Wie heeft mij in deze situatie gebracht?**
 - Ik zelf, ik ben teveel als allermans vriend daar naar buiten gegaan. Als een van hun, in plaats van mijn professionele positie die ik hoor aan te nemen.
- **Wat was het idee om zo te handelen?**
 - Ik had hier geen idee ben, ik ben zonder idee en lekker ouwe hoerend naar buiten gegaan. Een impuls actie, zonder het kwaad ervan in te kunnen zien. Terwijl ik nu inziet dat het wel degelijk kwaad kan. Of dat het in ieder geval vervelender kan uitpakken dan ik van te voren in gedachte had.
- **Hoe zou je de verhouding tussen jou en de student graag zou willen?**
 - Wat ik wil is dat de student weet waar mijn grenzen liggen, ik hoef dus niet geliefd te zijn maar wel een warme thuishaven bied en dat de student zich daarin veilig voelt. Ook als dit nadelig over mijzelf is, ik wil dat de student eerlijk tegen mij is op een respectvolle manier.
 - Wat ik lastig vind is dat ik op het moment een andere rol heb dan waar ik straks naar opgeleid word. Nu sta ik tussen student en docent en straks als ik de opleiding heb afgerond wil ik me tussen de docenten kunnen vinden in de hiërarchie lijst. Dat is nu een grijsvlak waar ik het lastig vind om me nu in te bevinden en af en toe een goede keuze te maken wanneer ik hoe optreed. Omdat ik in het verleden door een van mijn mede leeromgeving assistenten ben terug gefloten aangezien ik geen docent ben en nu met de opleiding wel die richting in word gestuurd als instructeur.

- **Wat zie jij dan als verschil tussen leeromgeving assistent en instructeur in omgang met de studenten?**
 - Nu als LOA ben ik als eerste praatpaal/ sta ik als invaller, als instructeur kom je bij mij voor een bepaald expertise. Terwijl je als LOB'er dan weer moet kunnen dealen met de problemen van de student en desnoods weer verder verwijst.
- **Hoe vind je dat je zelf hebt gehandeld van begin tot eind? Wat is het meeste bijgebleven?**
 - Op dat moment dacht ik dat ik goed handelde, nu achteraf had ik logischer na moeten denken. Meer pedagogisch en didactisch moeten nadenken hoe ik had moeten handelen.
 - Achteraf dat de student met tranen in haar ogen bij me is gekomen, omdat ze zich kwetsbaar durfde op te stellen. Ze is zo'n wildvlieger en lanterfanteren en dan in deze situatie terug bij mij komt en haar excuses aanbied en samen het er rustig over kunnen reflecteren. Waardoor daarna geen spanningen meer heersen.
- **Wat doe je de volgende keer als je aangeraakt word door een student?**
 - Het eerste wat er in mij opkomt is terug trekken, omdat ik weet dat dat moet maar ik vraag me af of ik dat zou doen. Maar ik weet dat ik het wel moet doen. Ik vind dat ik iedereen hetzelfde moeten beoordelen/ behandelen met lichamelijk contact.
 - Ik denk dat ik op een rustige manier aangeef, zowel mondeling als met mijn lichaamshouding dat ik me daar niet prettig bij voel en het daar bij laat. Ik vind dat ik niet gelijk kwaad of boos over hoeft te komen, want dat is niet nodig. Indien het herhalend overkomt, is het weer een ander verhaal.
- **Moet je het achteraf niet goed maken of compenseren?**
 - Dat zou ik eerder hebben als ik het gelijk kwaad of boos aangeef, omdat ik persoonlijk een stap verder vind gaan. Dan dat ik het eerst op een rustige manier aangeef waar mijn persoonlijke grenzen liggen. In de toekomst is het beter om gelijk duidelijk mijn grenzen aan te geven.
- **Wanneer realiseerde je de ernst van de zaak?**
 - Per direct, mijn gezicht is sowieso een "gevoelig" stukje van mijn lichaam wat persoonlijk gewoon moeilijk ligt. Ook al moet ik dit ook inzien als het om een ander deel van mijn lichaam zou gaan. (mijn gezicht is toch mijn visitekaartje)
- **Waarom zou je op een aardige manier je grenzen moeten aangeven?**
 - De eerste vraag die ik mezelf gelijk stel is; waarom op een boze manier? Ik denk dat als ik het op duidelijke manier aangeef aan de student/ op een rustige manier dat ik er meer uithaal. Zolang ik maar duidelijkheid schep.
 - *Als ik op een boze manier mijn grens aangeef, zijn weer een stap verder. Dan is het limiet bereikt.*
- **Wanneer zou je wel een melding maken van het incident? Want dit heb je nu niet gedaan.**
 - Dit heb ik niet gedaan omdat ik aanvoelde dat het een opwelling was en niet agressief persoonlijk richting mij bedoeld. Als iemand agressief op mijn overkomt, als ik me bedreigd of angstig gevoeld had was het een ander gevoel geweest. De student schrok er op dat moment ook gelijk van.
 - Ook stond er een andere docent bij die er al van op de hoogte is. Was dit nu 1 op 1 gebeurd, zonder een andere docent erbij had ik er gelijk een melding van gemaakt. Zodat ik er achteraf nooit op aangekeken kan worden, op dit moment kan ik verhaal halen bij mijn collega die weet wat er is gebeurd. Zodat er geen verhalen een eigen leven krijgen.

Ik Niels heb het volgende probleem: "Ik stel mijn grenzen slecht op naar de studenten. Hierdoor kom ik in vervelende/ onprettige situaties die voorkomen hadden kunnen worden.

Duidelijk mijn grenzen aangeven naar de studenten, meer pedagogische onderbouwing creëren, zodat ik weet hoe ik verantwoord dien te handelen (in zulke situaties).

"Ik proef dat je een heel erg mooi mens bent en dat je het heel er graag goed wilt doen, maar dat dat in professionaliteit niet altijd kan"